

Η Έρριζέττα με μία μυστική άνησυχία στην καρδιά της σταμάτησε.

— Έλάτε λοιπόν πιο κοντά, τής είπε ο προσητάμενος της.

— Ξεκίνητη πλησίασε, αλλά η καρδιά της έτρεψε.

— Δυστυχώς, εξακολούθησε ο προσητάμενος, λυπάμαι πολύ, αλλά δεν μπορώ πια να σας κρατήσω στο γραφείο μου. Έχω μάθει δυστυχώς, πολλά λυπηρά πράγματα για σας...

Η Έρριζέττα κλονίστηκε.

— Να, εξακολούθησε εκείνος, λένε πολλά τελευταία εις βάρος σας.

— Είνε σκυφαντίες! είπε η Έρριζέττα.

— Δυστυχώς, υπάρχουν αποδείξεις, ότι δεν είναι σκυφαντίες, έπεμνε εκείνος. Είνε εξακριβωμένο ότι δέχθηκε πολύτιμα δώρα. Και βέβαια δεν πιστεύω να σας τα προσφέρουν χωρίς κανένα αντίλλαγμα.

— Τι έννοιες, κύριε;

— Έννοω αυτό που καταλαβαίνετε κι' εσείς πολύ καλά. Δεν μου λέτε, που βρήκατε εσείς, ένα φτωχό κορίτσι, το πολυτίμο διαμυρικό, που κρύβετε μέσα στην τσάντα σας; Δεν τομάτε να το φορέσετε έδω μπροστά μας, αλλά το είδαν. Άκουτε;

— Θεέ μου! Λέτε για το διαμυρικό που έχω μέσα στην τσάντα μου; Αλλά το βρήκα στο δρόμο, κύριε.

— Τι ανάσπεια! Βλέπω με λύπη μου, ότι στον κατηγορο που πήρατε, γίνετε και ψεύτρα. Γιατί λοιπόν τόσον καιρό το κρύβετε;...

— Κύριε...

— Άκουσα, γράνει. Από αύριο δεν είστε πια ο-πάλληλός μας...

Η Έρριζέττα, χωρίς να επιμένει περισσότερο, έφυγε με βήματα κλονίζοντα.

***

Η Έρριζέττα, ύστερ' απ' το ξαφνικό διώξιμό της, έμεινε χωρίς δουλειά... Πεινούσε και δεν έλπιζε να ειση ποθενά έργασια, γιατί σ' όλη την πόλη την θεωρούσαν πια για χαμιά παληγορνιάνα.

Επάνω στην άεσπια της σπείριζε να ποιήση το διαμυρικό, που τόσο αγαπούσε και που αυτό ήταν η αιτία της καταστροφής της.

Πόσο είχε μετανιώσει τώρα που δεν το παράδωσε τότε στην άστυνομία! Καταρίωνε την άδυναμία της και δεν έβρισκε πια χαμιά έπιχειρία για τον έαυτό της, τώρα που αναγκάζονταν να το ποιήση για να μην πεθάνη της πείνας.

Πήρε λοιπόν το διαμυρικό και το πήρε σ' ένα χωροσόχο. Αύτος το κότταζε και χαμογέλασε.

— Θέλετε, ρώτησε, να σας πω τι αξίζει αυτό το διαμυρικό;

— Μάλιστα, είπε, η Έρριζέττα. Και θα με υποχρεώσετε αν το αγοράζατε...

Ο χωροσόχος γέλασε πάλι.

— Μά, δεσποινίς, είπε, δεν αξίζει περισσότερο από δέκα φράγκα...

— Μά, τι λέτε; Είστε βέβαιος;

— Βεβαίωτατος. Η πέτρις είναι ψεύτικες. Κι' ο χοί-κος ο ίδιος δεν είναι χρυσός.

Η Έρριζέττα κλονίστηκε, χλόμιασε, έβαλε το χέ-ρι της στην καρδιά της και χωρίς ν' άρρηση ούτε μία κραγή, έπεσε κάτω νεκρή.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΥΠΕΡΕΚΑΤΟΝΤΟΥΤΕΙΣ

Μεταξύ των Έλλήνων και Έλληνίδων που ξετα-σαν και πέρασαν τα εκατό χρόνια, αναφέρουμε παρακάτω μερικούς, με τη χρονολογία της γεννήσεως και του θανάτου των.

Γεώργιος Σταβαρίδης (1744—1874). Απέθανε σ' ένα χωριό της Σμύνης και διατηρούσε μέχρι τέλους όλα τα δόντια και τα μαλλιά του, καθώς και τις σωματικές του δυνάμεις.

Τάκης Χορταράς. Απέθανε στην περιφέρεια Τριφυλίων σε ήλι-α 125 ετών και δεν είχε πει ποτέ του ούτε ρακά, ούτε άλλο ονο-μασματώδες ποτό.

Φλωρού Αγωνικά (1775—1900). Κατήγετο από την Καλαμάτα. Μιχαήλ Τουφιδάκης. Απέθανε στα Αλάτσατα της Μικράς Ασίας σε ηλικία 125 ετών και ύψηξε σηματολεμιστής του τυροπολητού Κα-νάρη, ο οποίος τον υπεραγαπούσε.

Στυλιανός Ζέρνος (1787—1907). Κατήγετο από τα Δολιανά.

Μαργαρίττα Καλλιπέτη. Απέθανε στη Σμύνη το 1907 σε ηλικία 120 ετών και τελευταία είχε βγάλει δυό καινούργια δόντια.

Ιωάννης Δριγούρης (1785—1900). Πατριότα του ήταν η Τρι-πολις.

Δέσπω Θερεϊανού. Απέθανε πρὸ ετών στη Λευκάδα σε ηλικία 115 ετών, άρριώνοντας 110 ζωντανά παιδιά, εγγόνια, δισέγγονα και τρισεγγ-γονα.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΓΩΝΙΑ ΜΟΥ

(ΤΟΥ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ)

Όχι, ο κόσμος δεν μ' άρρσει, άξ γυρίσω στη γωνιά μου. Σας άρρινο μέσ' στη μέση, πάω, φίλοι μου, μαζωρά, πάω ελεύθερος να ζήσω στη μικρή μου τη γωνιά.

Έκει μέσα σάν τραβιόμια έχω τ' αγαθά της μοίρας και κανέναν δεν φοβόμια, μήτ' αυτόν το βασιλιά. Άχ, άρρστε με, φίλοι, στη μικρή μου τη γωνιά.

Θοραμβένιο, θρόνους στήνω με το μαγκό ραβδί μου, πλούτη κι' εδύτεια χίνο δεξιά κι' άρριστερά.

Φίλοι μου, μη με στερείτε τη μικρή μου τη γωνιά.

Φτερά έχρι η ψυχή μου και πια, πια έπίανο. Έκει είμια στη ζωή μου βασιλιάς στην έρριμιά. Όχι, φίλοι μου, μη μου (άρρτε με στη γωνιά μου τη γωνιά μου τη γωνιά. (Ζεά!...

Εγγές κάνω στην πατρίδα κι' ο Θεός μου τις άκουει. Μη μου πάτε την έλπίδα την έλπίδα τη γωνιά. Άρρτε με στη γωνιά μου τη γωνιά μου τη γωνιά. (Ζεά!...

ΠΡΟΣΤΑΞΕ

(ΤΟΥ ΛΟΥΙ-ΡΑΤΣΜΠΟΝ)

Άν υούλγετε στο άκθος που θέλω να μωρίσω από βάρη της θάλασσας κομμάτια τα φριτάς, θα μ' έβλεπε άμείσως στο χίνο να ομωίσο να τέρω, να το κόρω με μάτια σαλιόμα. Άν υούλγετε πως θέλετε στο άκθος να να λούση σάν χίνο μεσ' στη λίμνη π' άρριτο σου χοιμά, θα μ' έβλεπε προθύμως, χωρίς ένα σάχ' ν' άκούση τις φράβες μου ν' άκούσω για σένα στη σιγαμή! Άν υούλγετε κωιδίως και το πτοχό μου σώμα εφάσπιαξ άμείσως να γίζων στη φωτιά, χαμώγελω θα είχα στο μαγκό μου σόκιο και έρωτος λαχτάρα στην ύστερη ματιά!

ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

(ΤΟΥ CHARLES VAN LEBERGHE)

Όταν έρχεται το βράδι, Μά στη θάλασσα ζιτανά κίνωτο που είναι από σω- ή αήγνια, τη μαζωρά μαυροφόρες ζωτικες, τότε παίρνει τη λαμπρόδα και σάν όνειρο ανεβαίνει από μάζ κι' απ' τα λου- σιά, δίχως γρηγοράδα, (Λουδία και στο χίνο έπίανο ή- βγαίνω κι' απ' το καθετί. (φώνει) Είνε οι ίσασι μας ατόφι, τα ξανάδι της τα μαλλιά και τη γαλιανή ματιά. Προσοχούνε. Η Μ έρα (φρώγει) Τότε φρώγουν ή σιπές και στο δειλί άργολετάνε, κορρά, χώνονται κι' αυτές, και γίστρωνε, δίως που κι' έγώ δεν (ξέρω. και φωνάζονται και σι- (γών, Μήπως στ' άκθος, μη στη και ζητιούντα με σισπή, (γή) δίχως θάρσος, μαζώ, (μύ στις πέτρις, στο νερό, όλοι, με μαγκό φτερά, μύ ήρω μεσά στην ψυχή; κάνουν τη μαζωρά νυχτιά. Δέν το ξέρω, δέν το ξέρω. Με κλεισμένα τα φτερά Ξεκουράζονται και να το προφί.

Μετ. ΛΕΑΝΤΡΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

ΕΔΩ ΚΑΤΟ...

(ΤΟΥ ΣΟΥΛΛΥ ΠΡΥΝΤΩΜ)

Κάθε μας φίλι έδω κάτω περνά τόσο βιαστικό, π' ούτε των χελιών μας πίσω δέν άρρινε τον άργό. Κι' όνειρούμια με πόνο φίλιά λίγα, σιγανά παντοτεινά.

Τά μικρά που κλαίγουμε όλοι έδω κάτω τα παλά, όνειρα φίλιά κι' άγάπη, όλα σπάχη και φωτιά. Κι' όνειρούμια με πόνο κάθε άγάπη μας να ζή χρόνια αιώνα...

